

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344977648/facsimile.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

bedre end ude ved Boulogneskoven véd Besked med, hvad en billet de correspondance betyder. Fruen har under Vejs betalt Konduktøren 50 Centimer for sin Billet ligesom jeg, og har udbedt sig en saadan Korrespondance-Billet, hvis Hemmelighed det er, at den giver Ret til at køre videre paa en Sporvognsline i den indre By. Det er Sporvognslinjerne, der korresponderer, men der er aldeles ikke Tale om Korrespondance mellem Palmen, Obelisken der i det Vognhjørne og Fyrretræet her i dette – ikke Tale om at køre to paa én Billet.

»De fortalte før, at De var i Odéon og saa *Le roi Midas* og *Un mariage d'hier*. De var vel meget rørt?» spøjte hun.

Og for allerførste Gang gjorde hun en lille, skælmisk Grimace med Neglene op foran Øjnene.

»Jeg fældede store Taarer, Madame.»

»Men kunde De forstaa det?»

Jeg fik et Anfald af hjærtebankende Frimodighed:

»Omtrent ikke. Men det var dog kønt at høre. Der er noget saa særegent, ufatteligt ved de franske Kvinders Maade at føre Stemmen paa. Frue, og Deres Skuespillerinder taler saa musikalsk, har saa rige Vokaler og Konsonanter – eller hvad Kritiken nu kalder det – at blot det at fornemme denne Virtuositet sætter én i henrykt Spænding. Og naar de rigtig kom i Lidenskab i Odéon, tror jeg, at jeg forstod hvert Ord, skønt jeg ikke véd, om jeg forstod med Øjet eller Øret...»

Jeg vilde maaske have tilføjet i samme Aandedræt, at man jo ogsaa kunde forstaa, selv om Sporvognstumlen gjorde én lidt døv. Men Damen faldt mig i Talen:

»Jeg har ikke set *Un mariage d'hier*. Men jeg har læst Kong Midas.»

»Det er vel kønne Vers, det lille Enaktsstykke er skrevet i?» siger jeg. »Jeg kunde kun forstaa saa meget, at Guderne havde ladet fremvoxe lange Æselsører paa Kong Midas' Hoved, fordi han holdt af Fløjtespil og andre smukke, hedenske Kunster. Hvad der rørte mig var hans unge Hustrus Medynk med den hedenske Monark – at hun glemte al sin Forargelse, da hun først fik Æselsørerne at se: »Men det klæder dig jo godt!» – den skønne, kvindelige Overbærenhed.»

Alt dette fik jeg sagt paa mer eller mindre slet fransk, ivrig efter endnu at fremlokke nogle flygtende Glimt i disse fremmede Øjne og efter endnu at finde en Gnist af den skønne, kvindelige Overbærenhed.

Nu grublede jeg over, om jeg ved Louvre uskyldig og oprigtig